

ACCIÓ CATALANA

PUBLICACIÓ SETMANAL

Redacció i administració: Trafalgar, 14. - Barcelona.

Ja es cam pa

La campanya pro premsa catalana i contra premsa descastada es-campa arreu de Catalunya. Sabem que els diaris desafectes a la Pàtria reben les baixes en quantitat i que els diaris netament catalans veuen augmentades les llistes de llurs subscriptors. Algunes publicacions catalanes han secundat la campanya bellament. Així, *Pàtria*, setmanari nacionalista de Valls (7 oct.), publica aquest entrefilet en negretes:

Català, si ets subscriptor d'algún diari, ja has mirat que aquest sigui amic de Catalunya?

Al davant del diaris recomenables per llur patriotisme, hi ha la *Publicitat* i la *Veu de Catalunya*.

Al davant dels antipatriotes, dels que tu, català, no deus haver de comprar, hi ha la *Vanguardia*.

Cal potser remarcar que no és un diari sol el que cal combatre com a enemic de la causa de Catalunya. Són alguns els diaris barcelonins que cal combatre enèrgicament, que cal curar de fer-los tot el mal possible. No és pas solament la no adquisició allò que cal propagar. S'ha de combatre l'anunci, l'esquela; s'ha d'emprendre l'amic, el botiguer que s'hi anuncia, s'ha d'arribar al boicotatge contra tot allò que serveix per al sosteniment de la premsa apatriòtica o antipatriòtica. S'ha de fer impossible l'existència d'un diari que surti a Catalunya contrari als interessos de la nació. La persecució contra la premsa acatalana o anticatalana ha d'ésser tenaç àdhuc violent. Cal que tota la premsa de Catalunya adicte a la causa de la Pàtria obsessi els seus lectors amb la idea que és un crim de lesa catalanitat subscriure's, comprar, anunciar en diaris que no siguin netament al costat de les reivindicacions nacionals.

El *Dià*, de Terrassa, escriu en un seu editorial:

Es dolorós, és molt trist certament, que publicant-se a Barcelona la *Veu de Catalunya* i la *Publicitat* ambdós ben informats i millor escrits, orgues veritables d'un sentiment de Pàtria que hauria d'ésser patrimoni de tots els fills d'aquesta terra nostra endogalada, pugui haver-hi encara una publicació com la *Vanguardia*, portaveu de la U. M. N., ço que més repudiem els catalans de cor, amb un tiratge que de massa crescut és vergonyós per a tots nosaltres. Això s'ha de acabar.

S'ha de acabar. Però per acabar cal actuar. I l'actuació, propulsada per la premsa autènticament catalana, ha d'ésser secundada per les organitzacions nacionalistes de comarca. Cal que els patriotes de cada localitat catalana estenguin l'estadística dels diaris que hi arriben, de llur significació, de llur nombre. Cal anar de soci en soci, de casa en casa. Cal plantejar en juntes extraordinàries el fet d'un si-dient patriota, soci d'aquesta o d'aquella entitat nacionalista, subscriptor o anunciant en un d'aquests diaris neutres o neutralitzants desafectes a Catalunya. I aquesta campanya contra la premsa anticatalana ha de continuar-se contra la premsa que ve de Madrid, incloent-hi sobretot la premsa gràfica propagadora de certs vicis i costums el contagi dels quals havem d'evitar.

Patriotes de Catalunya! perseguiu la premsa anti-catalana, acorra-leu-la, feu que a les vostres ciutats, a les vostres viles, als vostres llogaters, a les vostres barriades, a no tardar no n'hi entri cap exemplar. Organitzeu-vos per a assolir-ho, treballeu sense repòs. El front únic inicial contra la mala premsa!

INADAPTACIÓ

El cap de la minoria catalanòfobo-ràdical de l'Ajuntament de Barcelona, don José Rocha, donà el 7 octubre una conferència a la C. del P. La titulava—en espanyol, és clar,—els darrers debats municipals. L'anuncià a primera plana la premsa clandestina. La ressenyà extensament el *Progreso*, del 8.

Abans de comentar algunes de les afirmacions que es contenen en aquell reportatge plantejgem, en patriotes, la qüestió d'aquesta guisa:

Fins a quin punt un home civilment educat, pertanyent a un agrupament ètnic divers al d'aquell amb el qual conviu normalment pot, sense mancar a les normes d'una simple bona educació, combatre allò que hi ha de més pur i de més noble en una collectivitat, això és, l'amor a la seva independència?

Un català desraçat pot combatre aquesta aspiració, pot traïr llurs compatriotes, pot lliurar-los a l'adversari. El crim que això representarà el coneixen tots els països i en tots ells és punit amb càstigs gairebé idèntics. El dolor dels seus connacionals, a la vegada viscut en dolor propi, redimeix aquella collectivitat de la defecció d'alguns dels seus components.

Un català, diguem encara, un catalanista, pot, interpretant com a polític la solució que cal donar al nostre problema nacional, defensar-ne una que no correspongui a la proposada pels més intransigents. La divergència que això representarà és un plet per a resoldre "inter nos". La situació d'uns i altres pot ésser, democràticament actuant, correcte.

Hi ha un cas no comprès en cap dels dos que presentem. Té però una simplicitat equivalent i és més simple encara el qualificatu que li escau:

Un no català, que conviu normalment entre catalans, davant l'aspiració sacratíssima d'aquests de recobrar llur governament propi, s'aixeca a combatre-la, no pas retornant a llur país en adversari lleial, sinó abusant de l'hospitalitat que li és donada.

Els catalans en aquest cas no viuen un dolor propi, no discuteixen tampoc entre ells, en patriotes esprovats, com cal resoldre davant l'Estat el plet que li plantegen. Els catalans es troben davant un cas de dignitat civil. No és un mal fill de la Pàtria qui els combat, ni

25 CTS.